

ga torej ni mogel zgrabiti več z jezikom. Gre dalje in zagleda Kolomoduma kakor veliko goro, ki je iztezal dolgo žrelo po njem. Deček pa skoči na stran in vrže pošasti sulico v oko. Njegov trebuh je bil od neprestanega žretja hudo napet, zato se ni mogel hitro obrniti. Nato vrže še eno sulico v drugo oko, in zver je bila slepa. Potem jo je suval v glavo, dokler ji ni zaprla smrt žrela. Nato je pretipal telo, da bi videl, kje bi ga mogel najlaže preparati. Končno nastavi nož, a iz notranjosti začuje bolešno kričanje. Potem sune drugje, in zopet začuje pasje lajanje. Poizkusi še na tretjem kraju, a zopet zasliši človeško vpitje: »Pusti, ranil me boš!« Deček ne ve več, kje bi se lotil. Končno si misli: »Ej kaj, če vas tudi nekoliko ranim, moram vam pomagati ven, ne morem vas prepustiti tu smrti.« Rečeno, storjeno: prepara podolgem trebuh in tedaj pridejo iz njega vsi, ljudje in živali. Vsi so hiteli nazaj v svoja opustošena domovja in jih zopet popravili. Tudi junaški deček se je preselil z materjo k njim.

Nekega dne so se zbrali ljudje k velikemu posvetovanju. Nekateri so rekli: »Izvolimo dečka za kralja!« Drugi so menili: »On nas je z nožem hudo ranil in nismo mu še odpustili. Najbrže ni niti človek, nego čarovnik, zato ga rajši ubijmo!«

Zmagali so morilci. Napadli so dečka in ga ubili. Toda, ko je umrl, je zapustil zemljo in odšel k bogovom, kjer je postal kralj.

Jutranja.

*Čez zlato pogorje, čez rosno ravan
privriskal, prismejal se mladi je dan;
in rože prebujene so zadehtele
in ptice vse budne veselo zapele ...*

*Čez polje je hušnil skrivnosten šepet
in gaj se je zdramil, in buren trepet
je šel mu skoz sočno, kipeče telo —
njegova molitev kipi zdaj v nebo.*

*Od solnca ožarjen, ves mil in lahak
škrjanček se dvignil visoko je v zrak
in strune srebrne in zlate ubral —
in pesem o sreči sladkó zažvrgljal ...*

Miroslav Kunčič.